

МИЛАН БАЈЧЕТА

НЕБЕСКА ЋУПРИЈА

**НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
"Стеван Самарџић"
Пљевља**

Милан Бајчета
НЕБЕСКА ЋУПРИЈА

Милан Бајчета
НЕБЕСКА ЋУПРИЈА

Издавач:
Народна библиотека „Стеван Самарџић“
Пљевља

За издавача:
Ћина Бајчета

Уредник:
Софија Јеловац

Технички уредник:
Драган Палдрмић

Рецензија:
Софија Јеловац

Лектура:
Снежана Грујичић

Штампа:
“ПЕГАЗ”, Бијело Поље

Тираж:
300

Милан Бајчета

НЕБЕСКА ЋУПРИЈА

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
„Стеван Самарцић“
Пљевља
2018.

Што год ткаш, везуј конце за небо

Владика Николај Велимировић

ДА СЈЕМЕ СТАРО ПОСИЈЕМО

Збирка пјесама „Небеска ћуприја“, пјеснички је првенац Милана Бајчете, младог пјеваљског ствараоца. Пјесме, сажете у неколико циклуса, обједињене су јединственом поетском идејом, која је и посебна ауторова књижевна порука. Ова порука, чија је духовна окосница идеја Бесконечног, не стиже до читаоца као апсолутни појам, представљени идеал, већ као смисао бивствујућег у самом језику. Стога се стихови пројављују као особена молитва, као чеда чежње и страсти ка Првом и прапоčetном. Та болна удаљеност између творевине и њеног творца, између свјетлости и њене искре у овоземном, проговорила је у стиховима на вишеструк начин, његујући она најплеменитија човјекова осјећања: љубавна, родољубива, духовна.

Колико пјесник жуди овом апсолутном спознању, које крунише у бескрајном хоризонту слободе, само човјеку приличне, свједочи језик којим пјева. Тако поетски језик постаје онај савршени еквивалент мишљењу, тј. бићу, које се кроз њега отјелотворује. Умјетничко надахнуће којим слави ту узвишену улогу ријечи у српском језичком корпусу, чини да се често изгуби граница када он пјева њему, или пак језик сам слави ствараоца и узима га под своје.¹ Стога, служити „ријечи која беше“, јесте мисија и позвање пјесника.

¹ У својој књижевно критичкој студији „Мишљење писања“ Бошко Томашевић каже следеће: „Књижевни (поетски) текст врши феноменолошку редукацију природног света. Писање колико год да је једно ја мислим, још више је, гледајући саме наше егзистенције, једно ја јесам. Чин писања може се разумети као онтолошка радња. Он проистиче из природе тога шта човјек јесте, из природе његовог губивања у свијету“. Бошко Томашевић, „Мишљење писања“, Мали немо, Панчево, 2012, стр. 13.

Надахнут идејом слободе, као човјекове онтолошке одреднице, пјесник припада друштву младих визионара, који кроз књижевноумјетнички ангажман настоје трасирати пут једном већ утемељеном стваралачком настојању, које на особен начин традира у културној и друштвеној баштини народног бића, оног који живи кроз језик и у језику. Оваква интенционалност, као основа умјетничког стварања, претпоставља то судбоносно првенство ријечи (логоса), у свим сегментима постојања. И управо зато што је „ријечју била сјетва“ и „ријеч то је обавеза“, поезија јесте медиј, који највјерније одсликава чежњу оног, који у истини властите слободе, одговара само њој и жуди само за њом. Кроз овако дубока душевна искуствовања слободе, искуствовања на пољу емоционалног, метафизичког или, пак, родољубивог доживљаја, увиђамо како је она тај ванвремени избор, у коме нема генерацијских разлика, у коме окус истине једнако боли и радује.

Стихови, извезени родољубивим мотивима, поникли на родољубивим темама, припадају оном корпусу лирског надахнућа, прослављеном још од античких спјегова. Да је оваква врста пјесничког интересовања присутна и у модерним поетским водама, свједочи стваралаштво нашег младог пјесника. Иако дубоко национално самосвјестан, своје родољубиво надахнуће аутор темељи у спознању истинске слободе, као човјекове првобитне одреднице, тако да оно свакако превазилази националне оквире. Управо свијест о овој суштственој одредници и припадности исконском заједништву, обликује пјесниково национално, идентитетско осјећање, које своју најчистију форму добија у поетској форми. Заступајући умјетничку основаност родољубивог пјесништва, књижевни критичар Владимир Јовичић каже: „Када би карактер оданости неком сродству и локалитету одавао човјекову довољност, природа родољубиве инспирације

не би могла бити лирска.“² Оваква врста националне освијешћености, утемељене на једном неусловљеном и слободном заједништву, свакако није тежња ка интернационализму, безличном космополитизму, која води ка тоталитету, већ изворан и искрен однос према Бесконанном, однос који се као такав може изградити управо полазећи из сопственог националног миљеа, освијетљеног оним универзалним вриједностима које се темеље у полагању права на љепоту, истину и добро. Права, за које се млади пјесник у својим стиховима искрено залаже. Стога ови стихови, сабрани у свијетлој тачки родољубља, горе Светосавском лучом.

Како духовна и родољубива, тако је и љубавна поезија овдје сва прожета идејом Бесконанног. И када пјева конкретној љубави, њеним очима, пјесник у њеном погледу чезне за трагом Бесконанног - „Кад јој прозрем поглед у бескрају“. За њега нема вјечног без љубави, нити љубави без вјечног. Тако је и пјесма мост ка оном неизрецивом, небеском. „Чаробне речи поезије“ заправо су љествице на том путу успињања и преласка из реченог у неречено. Тако је љубав истовремено и тајна, тајна је и пјесма која увијек остаје „неиспевана чаробност“. Када свједочи своја осјећања, лирски субјект није егостиста, нити незадовољни усамљеник коме је крив цијели свијет због неиспуњења емоционалних очекивања. Стога и слави искрено „боемство“, у коме се „шапћу вину речи песме за истину“. Љубавна игра је упућеност једних на друге, релација која у ствараочевој уобразиљи задобија историјске обресе. Тако намјера ауторова и јесте да истакне све чари те игре, али не као слијепе нужности, већ слободног бирања. Отуда и стално присутна доза визионарског, како на духовном и патриотском, тако и сентименталном плану.

² Владимир Јовичић, “Српско родољубиво песништво“, Нолит, Београд, 1976, стр. 16.

Ова увијек присутна, света и лична односност и ода-ност непролазним вриједностима, најдиректнији је опонент данашњој релативизацији и произвољности свега, произвољности која се увукла и у свијет умјетничког стварања. То се најбоље огледа у пјесми „Жени“, у којој аутор, обраћајући се оној која рађа „нови живот“, маестрално подиже критериј важности и вриједности на један виши ниво, који је, заправо, изворнији и једноставнији. Стиховима „Нека срце твоје за малим не зебе“, пјесник подсећа на „нови живот“, који је нови у врлини и одговорности, а суштински је сјећање на оно првобитно.

Тако се љубавна, родољубива и духовна осјећања темеље на тој исконској жудњи да се приближимо изворном, непатвореном начину живота, у коме је једино могуће доћи до сусрета, како једних са другима, тако и са Оним, који сусретања чини могућим. Трагање за одговором, којим ћемо се што вјерније приближити Тајни, која се на различите начине пројављује у вољеним очима, у химни прадједова, или пак сјају Херувимске пјесме, духовна је окосница овог стваралаштва. Зато се пјесник не устручава да, обузет љубавном чежњом, пјева у славу боема и буде онај који чека. Јер чека и „невини роб“, на правду, одавно распету, чека и грешни син на „жар вечности“.

Да човјек трајно остаје везан за свијет у коме је поницао, из кога је израстао, свијет који не чине само људи већ и укупна природа, говоре пјесме посвећене завичају. У њима провејава сјета и свијест о оном незаборављеном дугу, који чека „сјеме да посејемо старо“. Тако ови стихови засијавају управо оно сјеме убрано у завичајном крилу, оно које нас чини везаним и одговорним пред прошлим и предачким. Сјеме у чијим се плодовима крију тајне и симболи живота.

Спонтаност пјесничког надахнућа, у збирци пјесама „Небеска ћуприја“, претпостављена је свакој стилизацији и језичким вјештинама. Тако се искреност и увјерљивост ове лирике не остварује фигуративним и стилским виспреностима, већ управо оним недокучивим замајцем стваралачке уобразиље, који стоји у основи сваке истинске пјесничке интенционалности. Стога је њено остварење једнако непосредно и увјерљиво, било да говори о љубавним, родољубивим, духовним, завичајним, или другим темама.

Са коликом естетском посвећеношћу и сензибилитетом пјесник пјева самој умјетности и њеној судбинској мисији на путу ка проналаску смисла, говоре пјесме посвећене пријатељима, младости, „даскама које значе живот“. Проводе нас кроз један амбијент умјетничког живљења, амбијент у коме је на сцени живот сам. У оку нашег пјесника ова сцена је све, она је „шапат“, чујнији од сваке овоземаљске буке и оно што из „нестварног буди сан“.

Поетика узвишеног, која се остварује кроз ствараочеву усмјереност ка истом циљу, којим су прожети сви нивои пјевања, чини да поезија Милана Бајчете јесте у служби ријечи која долази, оне што бјеше у почетку, а која нас сада и овдје позива да мислимо будућносно, освајајући притом ћуприје преласка.

Софија Јеловац

Љубавне

РЕКЛИ СУ МИ ДА СИ КАО ТРОЈА

Рекли су ми да си као Троја,
Поносна,
Грандиозна,
Силна и лепа,
Чаробна и неосвојива.

Рекли су ми да си као Троја,
А ја сам те у сновима замишљао
Као тајни замак љубави
Чији су кључеви
Чаробне речи поезије.

Мислио сам да си принцеза
Која се пољупцем једним
Буди из снова,
Желео сам
Да кључ твог срца
Буде усна моја
И моја реч
Саткана од маште,
Рођене у твојим увојцима.

А давно су ми рекли
Да си неосвојива,
Да су пред блиставошћу твоје лепоте
И мачеви камење постајали,
Да су сва копља
Као сузе падала
Испред бедема твога срца.

Ја сам те гледао
Нежну као цвет,
Као лист најлепше маште
Који поветарац носи.
Ти си своју чаробну моћ
Скривала под сеном
Твог невиног погледа,
Уместо нежног срца
Имала си неосвојиви бедем,
А ја сам мислио
Принцеца стихова да си.

На крају,
И када последња реч
Падне пред бедемом срца твог,
Када се и последњи мач
Заледи у очају немоћи своје,
Када сва копља нападају
Као невине сузе
Исплакране на капији твог срца,
И када немоћне усне
Престану љубити бедеме хладне,
Твоје срце
Освојиће неки коњ,
Са дрвеном главом
И вештачким телом,
То је залудност твоје неосвојивости,
Тројо моја.

БОЕМСКА

Ноћас ми песма точи твоје име
У чашу сећања,
Израђаш из тананог ритма мелодије
И ходаш мојим мислима
Полако.

Трудим се да заборава дам те очи,
Али узалуд
Исувише милују.

Заводим уснама врх стаклене чаше,
У даљини се прелива поглед
Дубок као мисао.
Дишем у такту оних твојих зареза
У паузама реченице
И бројим свако слово
Гутљајима вина црвеног.

Већ увелико сањају сводови
Свих светова,
По развалинама поноса хода алкохол,
Срце ми леди још нерођене стихове,
Остајем недоречен
А писао бих.

Док брује неки познати шлагери,
А под ногама звече комадићи сломљених сећања,
Негде у мислима јасно ти видим лице,
Наздрављам чашом пуном
Твога имена.

БОГОЈАВЉЕНСКА МОЛИТВА

Опет те се у сумрак присетим
Кад молебан жеља небо плави
Ноћас, све ти молитве поклањам
У вечери кад се Господ јави.

Пред олтаром сопствене љубави
У овоме поднебесном пиру
Док молитва небесима вапи
Тајне срца у жеље увиру.

На хиљаде страсти мозак тиња
Дух их смирен огњевито реже
У молитви шапућем ти име
Као завет што ме с небом веже.

И док тајне небесима плове
На крилима крштене љубави
Молитва ћеш вечно бити моја
У вечери кад се Господ јави!

СЕРЕНАДА

Скупите се око мога стола
Музичари, све веселе трупе,
Хоћу да ми ваше нежне речи
Љубав њену од небеса купе.

Увите ме у тонова гране,
На рукама понесите нота,
Да у часе ове зоре ране
Стигне живот до њеног живота.

Под балконом тихо, бојажљиво,
Нека струна зажари се лака,
Нек претвори санак што се снови,
У звук њених дрхтавих корака.

Кад убере латицу божура
И дрхтају врати траг спокоја,
Кад јој прозрем поглед у бескрају,
Тад ћу знати да ће бити моја.

А ви тихо запојте баладу,
Зраку сунца што с истока сева,
Срца када трепере у складу
Нека љубав у вечности пева.

АКО ПОСТАНЕМ КАМЕН

Ако постанем камен
Због једне узалудне стварности
Сакрићу груди под плаштом поезије
Сећања прекрити тапијама заборава
И сањати је испод стена свог срца.

Ако постанем камен
Нећете чути слова
Ни реч
Ни песму о њој
О усамњености далекој
О граници претешкој
О стварности коју заборављам.

Ако постанем камен
Скројите ми шињел светлости
Нека греје окове
Да се не леди бар реч
Испод подмуклог ћутања
Због песме
Која никада неће бити моја.

НЕИСПЕВАНА ЧАРОБНОСТ

Бескрајно шуми ова хладна тишина
Гуши се у измаглици свемира
И краде сво време
У коме сањам те.
Знам да си на раскршћу светова
Тајна
Разуму недокучива
Песма
Уснама неиспевана
Чаробност
Једино срцу позната.
Долетећеш у стварност
Да песмом прозреш тишину
У зрак да окупиш сећања
Машту расути да сабереш
И да се привучеш срцу
Да те љубим
И крадем од усана.

Да знам због чега животу простирем пут
Због чега
Снове процветале
Речима остављам.

ЗАШТО ЋУТИМ

Зашто ћутим када те птице помену
Заријем главу у сећања па мислим
О праскозорју
У којем те срећем
Поспану и нежну
Изгубљену у траговима будућег.

И данас сам нем
И немо стојим
Када ти брезе шапућу име
То је химна мог срца
Изгорелог у ћутању
Спаљеног бујицама немира
Који су гутали стварност
И брисали песак једног сна

Само твоје кораке нису могли избрисати
Срце још увек куца
Њиховим тактом.

ТАЈНЕ СРЦА

Не бој се
Ово је само поезија
Која речима
Тајне срца шапуће
И раздире немир
Којим ти сањам увојке.

Ослушни речи песме
Што таји сузу
У словима
Што се за тебе гомилају
У бисер снова
И љубави
Која ми треба
У тренуцима језе ноћне
Када ни звезде не знају разлог
Очајању.

ПРИПАДАЊЕ

Има нешто у том сјају
Што све риме моје кида
Ти вијориш у бескрају
Спрам поноса и спрам стида.

Не могу ти шапнут име
Нит речима тајну ткају
Кад одлетиш у заборав
И нигдене стих те врати.

У сновима ти си моја
Јер је јаве простор мали
Да би силом нашег жара
Једно другом припадали.

БОЕМСКА ПЕСМА

У кафани сто до стола
Плеше туга
Бол до бола
Преврћу се празне речи
Чаша прва, чаша друга
И гитара
Она стара
Која вида срцу рану
Наточите и ту трећу
Кад већ дођох у кафану.

Танка жица мелодијом
По сновима мојим руди
Не знам где је
Можда спава
Док суморна јесен студи.
А можда и није права
Шта ви о том знате људи
Наточите и четврту
Зна се ко ће да пресуди.

Ја је зовем, само немо
Јер јој не смем име рећи
Не знам да л' је слово туге
Ил' синоним мојој срећи.
Знам само да нема друге
Зато ноћас пијем, свете,
Можда бол ће да ме мине
Тек од ове чаше пете.
Певао бих, али нећу

Јер ће суза да ме прати
Узалуд ме гађаш свирче
Не смем ноћас запевати
А можда бих и желео
Чути ону песму нашу
У тој бих је песми срео
Наточите шесту чашу.

Казив'о бих поезију
За сањара који скита
Можда једну од Дучића,
Јесењина или Вита.
Да вам кажем да у мени
Жар њенога ока сија
За бисера два се таква
Чаша седма сад испија.

У недоглед могу ноћас
Да вам причам о тој вили,
Све биртије и кафане
До јутра би затворили.
А ујутру када сване
Опет сам бих
Изван света
Писао јој песме нежне
У којима влада сета
И горчина оног вина
Што се синоћ пило за њу
Бол која се ноћу скупи
Са стихом се лечи дању.

ВЕЧЕ С ПОЕЗИЈОМ

Инспирисан стиховима Јована Дучића

ТАЈНА тајном венац плете, зрак румени,
Кад из стиха пробуди је ПЕСМА ЖЕНИ,
Ја осетим како чудно срце бије,
А знам она не постоји, стварна није.

У сумраку тихо снују снови моји,
Волео бих, али јава не постоји,
Да је негде из ћутања срце прене
Сазнала би да је љубав део мене.

Ех да могу да пронађем тајне кључе,
Да не слушам срце како за њом туче,
Сањајући љубав која тајном спава,
Тамо негде испод овог свода плава

Не слутећи да због ње речи кројим,
С песницима из давнина, стихе бројим,
Јер се песмом вековима снови роје,
Због љубави које можда не постоје.

ЖЕНИ

Све је беспомоћно пред лепотом твојом
Небеса ти силна пред ногама стоје
А ти подругљиво посматраш све моћи
И презиреш чари величине своје.

Заробљена, нећеш слободно да снујеш
Мислиш да је све у дан један стало
А за љубав силну, коју заслужијеш
Лепото живота, и вечност је мало.

Ти си око плачно, брижљиво и снено
Чија суза ватру разбукталу гаси
Дата ти је вечност
Вечност, не дан жено
Вечност да љубављу зло света угаси.

Ти си срце нежно што грудима бије
Што ум јак и силан у бурама води
Дато ти је оно што никоме није
Да утроба твоја нови живот роди.

Бљесни свом светлошћу, величином правом
Јер твоја је вредност у тајанству ткани
Немој да се китиш са ништавном славом
И лепотом једног пролазнога дана.

Воли и радуј се животу љубави
Нека срце твоје за малим не зебе
Небески су пути цена твојој слави
Дани кратко трају, вечност је за тебе.

САН

Одавно је заспала васиона,
Скривена сеном Божијег лица
А тамо негде спава и она,
Међ дивним цвркутом распеваних птица.

У недрима неба најлепше се снује,
Тамо где облак јастук је сам.
Срце још увек кораке јој чује
Тамо где и греха гасне задњи плам.

Да ли је то само немир срца тмурна,
Ил' туга за небом жаром срца бона,
Ил' још једна ноћ као море бурна,
У коју је валом пристигла и она.

Не, то само сан је душе у бунилу,
Сан закопан страхом, срца које воли.
Које жели само срцем скрити вилу,
За коју се непрестано погружено моли.

ЉУБАВНИ ШАХ

Фигуре на табли
Тактике велике спремају се
Узбуркане мисли колеба само
Откуцај казаљке
Што заставици прилази.

Искрада јој се потез
Као сенка пред очима
Помало безобзирно пијуни лете
Грабе ка делу мога поља
Које блефирајући изиграва
Неосвојиви бедем
Не знам да л' да се браним
Ил' да нападнем
Страх ме је
Најезде њених мисли.

Бесомучно пружам отпор
И на сваки потез одговарам
Коњским скоком
Кога већ у трку дочекују
Њени добро постављени ловци.

Пада ми прва одбрана
И већ је сасвим известан
Улазак њених топова
Међу моје редове.

Своје сам пијуне одавно заборавио
Само лаганом рокадом

Покушавам да одглумим смиреност
 Која полако понестаје
 Бојим се јако
 Те опасне краљице
 Усана њених.

Истерујем топове и ловце
 Који униште тек понеког пијунчића
 Који је за њену тактику
 Већ безвредан.

Више ни не знам да ли желим победу
 Или бих се и сам
 Као краљ кога свите чувају
 Повукао негде иза бедема
 И чекао
 Да их сруши.

Питам се
 Да л' ишта вреди
 Покушај моје краљице
 Да одоли нападима
 Њених опасних топова,
 Тог шарма
 Који уништава
 Моју, већ увелико трошну
 Тврђаву око краља.

Дође ми да подигнем
 Руку, већ задрхталу
 И пружим је ка њој
 Само да бих избегао
 Да чујем тај

Мат
Који већ увелико припрема
Њена краљица.

Све су ми фигуре ван поља,
Већ освојено изгледа табла
Само ја и краљ,
Срце моје,
Изигравамо неку силу и моћ
Немамо више чиме да се бранимо
Потез ме само дели
Да будем њен.

Суптилно и грандиозно
Њена краљица,
Усна њена чаробна
Матира мог измореног краља,
Моје срце,
Опкољеног са свитом њених ловаца,
Тих чаробних очију.

Опчињен поразом
Чекам
Да усна њена
Победоносно матира срце.

ЉУБАВ ЈЕДНОГ МАТЕМАТИЧАРА
пријатељима са ПМФ - а

Сабирам сва сећања у себи
И множим их са бујицама љубави
У којима надолазиш.
Делим се на комаде,
На чиниоце просте
Због поноса који не да
Да исплачем сузу
Која одузима све моје наде
И тера ме у неке лимесе
На левој страни бесконачности
Кад срце тежи ка срцу твом.
Интегралио бих судбину
У границама живота,
Али све што бих икада добио
Била би функција
Зависна од твоје љубави.
И нема тог графика
На који бих могао да упишем
Бесконачне екстремуме мојих осећања.
Декарт је за нас био
Исувише ограничен.
Писао сам ти у бесконачним редовима
Чија се сума не назире
На пољима бројева
Који реалност исказују.
Изводио сам закључке из тих речи
Неспособан да константну љубав ка теби
Сведем на нулу
И да те заборавим.

Све моје мисли увек конвергирају
Ка тачки која се зове
Твоје срце,
А представља
Једну несагледиву бесконачност
Пред којом би сви умови света
И све науке занемеле.
Не постоји формула, функција, ни број
Који те у потпуности може исказати.
Недокучива си и уму и свемиру
И срцу мом
Које безуспешно трага
За путањом до тебе.

НАТАША

Отупео сам
 И срце ми је немо
 Још увек скупљам само капљице љубави
 Полако тонем у оне бесане снове
 Из њих вапим и дозивам
 Само твоје име
 Наташа

Играм се сенкама љубави
 Свестан немоћи своје
 Лагано плешем са речима
 О којима мало знам
 Оставио сам сећање изван светова
 У машту уткао све што је икада било моје
 И њоме тумарам по мислима
 Тражећи једно чаробно име
 Наташа

Отпловим негде
 Далеко
 У плаве егејске дубине
 И ту налазим светлост
 Вечито блиставу
 Онда се пренем у јаву
 И схватам
 Како са чакорских врхова скидам звезде
 И слушам
 Како немо изговарају
 Песме са твојим именом
 Наташа

Помислим за тренутак
Да сам са олимписке горе
Заробио погледе тајне
Но схватам да је истински сјај
У блиставом плаветнилу неба изнад Комова
И свечано подижем главу
Да му хвалу одпојем
А не знам да изговорим
Ништа друго
Осим твога имена
Наташа

Никада нисам окусио слободу
Као у одајама срца твог
Које се негде са Пелопонеза искрало
И засјало на обали
Лима плаветног

И ко сам ја
Да му таквом стихове кројим
Кад ће ионако сваку моју реч
Засенити
Чаробност имена твог
Наташа

У искри имена твог
Нашао сам пламен
Јачи од муње
Љубавним громом
Долете блесак тај
Од тада сјај његов непрестано греје
У дубинама душе
И шири опијајући пламен

Који разгони ветрове худе
И једну тајну открива.

Имана твога моћ
У њему је
Наташа.

ПЕСМА КАО СМИРЕЊЕ

Дрхтава ми рука твори,
Мис`о душу што прожима.
Тужну причу живот збори
И тако се прене рима.

Кад се створи, души сване,
Јер нестане терет словом.
А у срцу светлост гране,
Осењена песмом овом.

Са песмом се немир губи,
А напуни срце миља,
Па је речи песме куну,
Док је срце благосиља.

ЉУБАВ НА ДАР

Ја нисам Сократ госпођице мила,
Да ти са Олимпа скидам древне музе,
Нити сам владар из долине Нила,
Да река буде као моје сузе.

Нећу ти писати венце сонета,
Не би ли био песнички див,
Нити ти давати симбол планета,
Просто не знам јесам ли жив.

Ја нисам философ грчких планина,
Ни римски војник, ни Дон Жуан,
Ја сам потомак сељачког сина,
Прост и немаран за ноћ и дан.

Свеједно ми је, сунце ил' месец,
Сурова зима ил' летњи жар,
Ја ћу ти увек, сељачки, просто,
Сву моју љубав дати на дар.

ДУХОВНЕ

РИЈЕЧ

Ријечју се искра пали,
Од ње поста и планета.
Ријечју смо завјет дали.
Ријеч веже два свијета.

Она увјек јасно бдије,
Над човјеком свјетлост блиста,
Мелодија вјечног то је
Ријеч, то је лице Христа.

Ријеч, љубав изговори,
Ону што је срце свеза,
Кад се мис'о зажубори.
Ријеч, то је обавеза.

Ријеч, завјет и заклетва,
Божија је мис'о иста.
Ријечју је била сјетва.
Само њом је душа чиста.

Свијећа је то живота,
Тајна што од Бога знамо.
Ријеч чиста, мир, љепота,
Ријечју се спасавамо.

У ријечи све пребива
Зрно соли, кора хљеба.
Ријеч, то је вода жива.
Ријеч, то је Господ с Неба.

ПЕСМА ИСПОВЕСТИ

Наиђу тако дани самоће
Кад останемо сами
ја и добри Бог,
Изван векова седам,
И тако свом Оцу Небеском
сву тугу исповедам.

На Његов осмех премили
Створи се суза покајна,
Кад срце болно зацвили
Стихови постају тајна.

Да није суза мојих,
Да Господ грехе ми очисти,
Били би стихови моји,
Препуни греха, нечисти.

Ту изван туге и бола,
Са Господом, никада сам,
Ја пишем стихове ове,
Богу се исповедам.

ПОКАЈАЊЕ

Ум човеков спасенију хита,
Жар вечности са молитвом иште,
Да достојно свој венац понесе,
Кад Господу дође на судиште.

Назирући и силу и славу,
И жар вечни од огњена мача,
Сузе своје Богу приклоњава,
Умом рида, али душом јача.

Покајан је Причешћења словом,
Што у души ум још јачи твори,
Кад се душа греха ослободи,
Ум је мудри, срце јаче гори.

ПРЕД ХРИСТОВОМ ИКОНОМ

Болно клецају колена моја,
Пред ликом Твојим, Царе небески,
Јер ноћ је тренут у којој грешни,
Своје слабости постајемо свесни.

Ноћ је трен у којој васељена
Одлази у снове тражећ зрно наде,
А ја остајем својих греха свестан,
Недостојан оног што ми живот даде.

И прошле сам ноћи, погруженик, плако,
Сузама сам својим икону ти мио,
Ево ти и ноћас заблуделог сина,
Недостајног сузе што је синоћ лио.

Како ноћас грешан за опрост да молим,
Кад се моја суза гаси јутра зраком.
Зашто човек јутром заборави боли,
Оне што је Теби испричао мраком.

Пред иконом Твојом Васкрсли Господе,
Одвојен од времена, света и планете,
С Твојим Часним Крстом у рукама молим,
Помилуј Боже, Твоје блудно дете.

СВЕТОМ ВАСИЛИЈУ ОСТРОШКОМ

Ноћас ћу Ти ја несвесан
Сачинити стихе ове,
Да остану као семе,
Плодне земље Србинове.

Недостојан речи пишем,
Небеса ми шапћу слова,
Теби хвалу да сачиним,
Света лучо Србинова.

У камен си живот прено,
А славом Ти свећа сија,
Вера Христа Васкрслога,
Сила Светог Василија.

Молимо Те Оче Свети,
Ми, грешници у незнању,
Да нас Твоја Вера светли,
Душе мира да пронађу.

Небесниче свемилосни,
Светосавска лучо блага,
Осветли нас и заштити
Са Острошког Светог прага.

Ја Ти ову песму китим,
Не узми ми као грехе,
Што Ти хвалу сачињавам,
Срцу моме за утехе.

БРАЋО, ХРИСТОС СЕ РОДИ

Векови певају у ноћи
Трагу на небеској стази
Рекли су опет ће доћи
Да светлост рођену пази.

Сија Витлејемска звезда
Слави рођење Христа
Соко се враћа у гнезда
Мисао му је иста.

Језди преко долина
Тробојни барјак га кити
Оно што Христово јесте
То ће Христово бити.

Опет се рађају снови
Предака о слободи
Кличе Косовом Милош
Браћо, Христос се роди!

ЖАР ПЛАМЕНИ

Каква ли нас сила чува?
Да будемо, ко то рече?
Ко зрак сунца упаљује
И месецом светли вече?

Ко зажеже огањ живи,
Жар живота што се зове?
Ко над нама дневи бдије
И ко даје мирне снове?

Жар пламени Христос то је,
То ОН чува стадо своје,
Васкрсењем сво зло гаси,
Љубављу нам живот спаси.

ГОДПОДЕ, ТВОРЧЕ

Беспочетно слово
Грех ми се велик око речи мота
Дуни прашину, нека срце ово
Осети мало исконског живота
Да слово твори на хвалу Теби
Да никад више хулио не би.
Опусти грехе ове главе луде
Лепших је речи морало да буде.

РОДОЉУБИВЕ

РАЂАЊЕ ЋУПРИЈЕ

Исука слово реч
Из воде у којој беше
Потопљено сећање стихова,
Познаше се у њој златни зраци
Извезени од вековних снова.

Шта то речца сатворити може,
А сатвори све што око гледи,
На каменом мосту историје
Уписана у темеље седи.

Ширином је васион убрала
И скрила га међ корице своје,
Увила је све жеље под шешир
Под ким данас сва шљемена стоје.

Збор казује, језик прошаптава,
Прича причу коју вода мути,
Што с` не рече кроз гусала струне
Морало се некако шапнути.

Дрхтај онај, што из слова поста
Дрзнуо се па отвори двери
Да се има чиме закитити
Кад сиромах изађе пред звери.

Згодило се, ваистину, кажу,
Из пера се сазда и засија
Реч што беше искони стихова
Дрином водом небеска ћуприја.
Небу сеже, браћу с браћом веже.

СЛОВО О СТРАДАЊУ

Удри у невиног роба, сило
Правда је одавно распета
Ал живи
У поносу оних што су вековима снивали
Бљештаве зраке слободе.

И можда смо им криви
Па нас рад тога воде
На гиљотину времена гњилог
Можда је губилиште наше
Сан наш о времену бољем
А можда и онај исти брежуљак
Који се зове Голгота.

Много ће векова проћи
Док схвате праву вредност живота
Много ће робова пасти под оковима бола
И сви ће распети бити
Који познали буду
Оно свето сазнање
О Васкрсењу Христа.

Ал нека
И нек је тако
Права је вера чиста
Само у сузама и молитви
И оном једном даху
И праху од кога смо постали.
Ал' да би своји остали
Сузе су једина цена

Данас у дане ове
Када се не може боље
До силом на правду ићи
Таква нам судба дата.

Знате ви Обилићи
И да страдате и плачете
Ал' да клечите не знате
Зато вас тирани прате
Од кад је века
Ал' нека
Наше је да се молимо
И волимо
А љубав сузе прате
Та зато невоља бива
Но нема предаје брате
Јер Васкрс срце снови.

ВОЖДУ

Прах посвети ријеч што се каза
Пјесмом која надом пуни груди
Два вијека дјело једног лава
Танка струна од гусала гуди.

Два вијека, ма вјечност је мала
Кад се оте глас слободе свете
Са Цетиња струна од гусала
На Опленцу зари еполете.

Епопеја истине пребива
Духом који мученички страда
Прах попаде па га прах покрива
Али душа над сјенама влада.

Ено нешто на Опленцу сија
Канда горе са небеса стиже
Тробојница тробојила путе
Којекуде, Вожд устанак диже.

И ноћ бјежи и гаси се даном
Љуто цвили непреболна рана
Бисер сјајни изгуби се рано
Мах заледи силни бич тирјана.

Многи би га забраву дали
Његова их сјенка плаши, можда
Нису никад добро разабрали
Силу овог свесрпскога Вожда.

МАЧ ИСТИНЕ

Има једна тајна у Србаља
Испричана много лета давно
Кад су Срби за спас отачаства
Кидисали на Косово равно.

Под барјаком Христових ратника
Где најдубља вера штита води
У мору се огња зажареног
Мач истине Светосавске роди.

Крв је лила и плавила поље
Видела се у њој судба лоша
Док огњени зрачак са небеса
Не обасја Војводу Милоша.

Ко зрак сјајног источника сину
Под њиме се сав тартар потреса
Кад на жарно поље Светосавско
Пламен огња стиже са небеса.

И данас се у тајности прича
Да ће једне огњевите ноћи
Са барјаком Христове победе
Милош опет на Косово доћи.

Шапуће се преко српских гора
Уз заклетву Христовом имену
Поздрав један као завет вечни
Догодине, браћо, у Призрену.

ПИСМО СА КОШАРА

Теби, вечерас и вечно
Жртвујем камен овај
Што у грудима бије
Поносно.

Праштам ти
Све муке и све сузе
Које ме због тебе болеше,
Праштам ти
Чак и ветар овај
Што тело ми промрзло реже
И метак који ме тражи
Док тебе чувам
Мати!

Теби ћу увек и свагда
И након онога трена
Када ме нађе мук њихове мржње и хира
Опраштати све боли и ране
Невине, ненадане, вековне
За капљу твог мира
Кога ти чувам у ноћи

МИЛУНКИ САВИЋ

Искра луне, о Милуне,
Не може ти славу казти,
Што устаде у сред буне,
Победничке жељна части.

Засја луна на Милуна,
Па у своме чудном луку,
Кад оловна крену буна,
Каза светлом на Милунку.

Од тога се чудног лука,
Указао траг на стази,
Бомбашица славног пука,
Албанију кад прегази.

Скрила би се чудна луна,
У одбљеску од граната,
Да се нису крај Солуна,
Саломила тешка врата.

Мало речи језик има,
И мудрости глава моја,
Да опише и мислима,
Историју њеног боја.

Свом је силом ума свога,
И свом снагом срца лавља,
А у славу Христа Бога,
Била браник Православља.

Стазама је српске страве,
Газила јој нога танка,
За вредности рода праве,
Стаде српска Орлеанка.

ТАЈНА ПОСЛЕДЊЕ СУЗЕ

(Песма о Цару Душану на самртној постељи)

Једна суза на постељи
Паде роду за истину,
Да се буре срца смире
Док оставља отаџбину.

Смртни часак ближи све је,
Као трени, дани теку,
Чудна мис'о, Мајка где је
Оболело срце пеку.

Часак би му лакши био,
С мање страха смртна мука,
Када би му старо чело,
Такла Њена Трећа рука.

Свита стиже са свих страна.
Свако своје гаји жеље,
А Јелена уплакана
Будно бдије крај постеље.

Душу мисли обарају,
Треном гасне зрачак наде,
Покаткад се уздах отме
За погледом ...Цариграде.

Толико се тајне слутње,
Тајне жеље, санка, наде,
Крило у том кад прозбори
Са уздахом ...Цариграде.

Нико не зна знак жежени,
Нит назире судбу клету,
Можда речју позор дава
Кад не буде у овом свету.

Ил' му жеља проговара,
Коју око сузом крије,
Што он као Цар Србије
У Цариград уш'о није.

Можда срцем оболелим,
Освајачки дух још пламти,
Што Цариград не освоји,
Сва Европа да га памти.

Кад Анђео с Неба сађе,
Царству Христа да га води,
Задњи пут је ваздух уз'о,
Па се уздах ослободи.

Кандило се запламтило,
Крај иконе Христа Бога,
У тренутку пред одлазак
Цар Душана, зван Силнога.

Цариграде! Опет рече,
Па га вечни санакхвати,
По царству му тама паде,
И њему се броје сати.
Вечна тајна, завештана,
На постељи за векове,
Биће овај тешки уздах,
Царске душе Душанове.

КОРЕНИ У СТИХОВИМА

У стиховима су корени наши,
У песми коју певаше преци,
Ако те неко о роду пита,
А ти му одмах стихове реци.

Прошлост је славну у стиховима,
Писала негда крвца хероја,
Где молитва стихове пише,
Тамо је, тамо, земља моја.

Тамо где стихови говоре приче,
Које су стварали дивовски људи,
Тамо је камење земљице моје,
Која се из сна са стихом буди.

Кад дође оно предивно време,
Да о свом роду испричаш деци,
Немој да говориш нејасно ништа,
Само им стихове песама реци.

УЈЕДИЊЕЊЕ

Далеко је
Реч заспала у слогу немих песама
Кованица на штиту љубави
Сабља у огњу мржње
Истина у мору лажи
Сан скупљи живота.

Скривена у срцима умирућег надања
Вапи за вечном искром одсјаја
У камену
Који рађа зору
Као буктиња сунца
Које не залази.

Причајте о њој
У сну и на јави
На ветру и на киши јесењој
Под сунцем и облаком
У лелеку и песми
Над гробом и колевком
На јави и у сну.

Плачите је у нарицаљкама
И певајте у песмама
Шапућите је у молитвама
И чувајте у срцима
Дајте је небу и деци
И Богу који се сатвори
На плодној земљи Косова
Кад Цар пресвети омеђи истину.

Доћи ће
На крилима љубави
У поју анђела
У сну који буди векове
У песми која разара мржњу
На штиту који се зари
Са барјаком слободе.

ОНОМ КОЈИ СМЕ И МОЖЕ

Зажари се зубља надомак Ваљева
Она што Тепцима предвечерјем хода
У скромности малој струганичког дома
На сену и слами заплака Војвода.

У недра га сави сунце завичаја
И молитва танка што му мајка ткала
Ни уснила није да ће да засија
Из утробе њене та „бубица мала“.

Свештеник, ил пастир у кличавом поју
Ил' важан чиновник државничког кроја
Он одабра, ипак да буде у строју
Да га памте као војводу, хероја.

Питамо се неуки, шта би било Боже
Да се сабља љута заблистала није
Да не цикину лафски „Ко сме тај и може“
И да га не даде срце од Србије.

Шапуће се пољем прича небу злана
О светлости тајној што дође с Косова
Пира да прекрати проклетих душмана
Да васкрсне земљу покрај Куманова.

Било би јој стварно непознато лице
Да га рука небратска приказала није
Кад закликта соко покрај Брегалнице
Зубља кад се прену од јаке Србије.

У хуку ветра, буре и нереди
 Задрхтала није рука кова стара
 Када пуче љута Сувоборка греда
 Прослави га светом хладна Колубара.

По сунцу му Душан оправдио венце
 Славе и помена светлога му рода
 Да га рука света у ред уписује
 Заслужних хероја, витеза, војвода!

Мученичким болом корак за кораком
 Газила му стопа куда људска није
 У болу је рода са тешким уздахом
 Корачао снежном стазом Албаније.

Закуца му срце поноса и славе
 Кад се срећа кобног преврнула рата
 Пожелео беше зоре крај Мораве
 Па јуришно прође кроз Солунска врата.

Свет оста у чуду које вид'о није
 Да скромни пешаци тако оштро газе
 А пред њима команду од Прве армије
 Има онај што је с Милошеве стазе.

Сада небом златним у војсци небеса
 Команда је Српска милиона тића,
 У корпусу Српском, крај Душана цара
 Ореол се светли Војводе Мишића!

ЗАВИЧАЈНЕ

ПЉЕВА НЕМАЊИНА

У теби је сакривена тајна,
 Тајна коју само Господ знаде.
 У бескрају плаветнила сјајна
 Векови те уписаше граде.

Поникао на артији Рима,
 Печатиран трговачком стопом,
 Прожет тајном која за циљ има,
 Да Азију веже са Европом.

И би чудо Господњег знамења,
 Свету твоја кад се каза слика,
 Што осветли калдрмска камења,
 И пре Трста, и пре Дубровника.

Још брдима твојим одјекује,
 Плам Немањин, кад се сакри у те.
 И даље се у тајности снује,
 Од времена што у чуду ћуте.

Сведочанство видљивије сину
 Међ' брдима слово када твори,
 Немањићка рука, уистину,
 Кад Тројички Олтар проговори.

У ту тајну уплетено све је,
 Међу поља што пљева покрива.
 Дубочица славна, тамо где је
 Зором чудо одувек што бива.

Ни Љубишња тајну ти не знаде
Шта ти значиш Немањину роду.
Господ јер ти просветлење даде,
Светом Петком љубљену слободу.

Тајну што је веком сакривена,
Само звоно Тројице открива,
И сведочи кроз многа времена,
Православна Вера где је жива.

Тајну ову многи потврдише,
Живот кад се ради вере дава,
Кад страдање спасеније пише,
Међ` првима Патријарх Варнава.

У томе је сакривена тајна,
Да рад части падају и главе.
А твоја је чувар-звезда сјајна
Штап и Рука Светитеља Саве.

Та светиња, тајанствено роде,
Кад се битка за слободу била,
Створи чудо крај Брезнице воде,
Братска војска кад се саставила.

Постојање наше ту почива,
Јер ми јесмо пљева Немањина.
Светосавски благослов где бива,
Да у Оцу велича и Сина.

ЧЕЖЊА ЗА ЗАВИЧАЈЕМ

Да ми се вратити опет
На гору с које сам потеко,
Где птица радостан пој се чује
И живот врви.
Горе би био свој
Нит нико
Нит неко
Горе, где глас свој ја пустио сам први.

Па да се попнем уз стубе
До тавана,
И ту да дочекам сунце које се с истока зори,
Да букне под ногом мојом њива моја успавана,
Ту где сам први пут заплак'о
На мојој гори.

Семе да посејем старо,
Да се ко злато злати
Пшеница
Коју ветрови чешљају као власи.
Да јутром љубим оно што новац неће да плати,
И мирно посматрам сунце
Сутоном како се гаси.

Горе би само свој био
Где желе причају тихо чудесне приче о срећи,
Чаробне као бајке.
Ту сам свој први завет оставио
Онда крај огњишта старог
Уз скуте мајке.

ГРАД СЕЋАЊА

Још увек те чекам
На углу Ловћенске
Где сам ти први пут
Заробио осмех.

Град
И данас мирише на тебе.
Све баште његове,
Сви шадрвани и сокаци,
Свака улица и калдрма
Још увек чува твој мирис.

Ни име му више не памтим,
Оно што му у вихору историје
Додоше владари и кнезови.
Заборавио сам
И Брезник
И Таслицу
И ону пlevу
По Манастирском пољу
Која ми све више
Личи на твоје увојке.

Због њих град
Зовем именом твојим.
Све његове приче
Нити су твојих речи
Чаробне бајке о теби.
Само ја их чујем
И казујем

Шетајући Водицама
Нем и усхићен
Заробљен у сећању.

Сањам
Како долазиш
Стазама узаним
И нови сјај дајеш граду
И човеку
Који те још увек чека.

ЗАВИЧАЈУ

Свијетом сам, са сузама,
У сновима ткао риме,
Данас новом стазом идем,
Завичају, познаш ли ме?

Претеко сам доста љета,
Преспавао дуге зиме,
Сузом будим колијевку,
Завичају, видиш ли ме?

Све сам боре прекопнио,
Стварајући неко име,
Сад ни трага не познајем,
Завичају, има ли ме?

ОСТАЈЕ

ДЕЦА ГЛУМЕ

Било је као у причи,
То мало ко разуме,
Били смо чудесни клинци
Били смо деца глуме.

Сјај је безбрижног лица
Блистао испод маске,
Слободни као птица
Волесмо чаробне даске.

Свет смо градили маштом,
На сцени живели снове,
Под рефлектора плаштом
Рађасмо приче нове.

Љубав је једина радост,
То нам је било у уму,
Ми нисмо глумили живот,
Ми смо живели глуму.

Било је као у причи,
То мало ко разуме,
Били смо чудесни клинци
Били смо деца глуме.

ЧОВЕК

Лутао сам небом плавим,
Где царује звезда рој.
Лутао сам по прошлости,
По судбини далекој.

Тумарао парком цвећа,
Кроз прашуме беж'о туге.
Видео сам врата раја,
И путеве к њему дуге.

Трагао сам улицама,
И шетао по горама.
Лутао сам по сновима,
По срцима неких дама.

И сазнао да сам човек,
А то није баш ситница.
Наука је, да понекад,
Треба бити луталица.

ПЕСМОСМИРЕЊЕ

Дрхтава ми рука твори,
 Мис`о душу што прожима.
 Тужну причу живот збори
 И тако се прене рима.

Кад се створи, души сване,
 Јер нестане терет словом.
 А у срцу светлост гране,
 Осењена песмом овом.

Са песмом се немир губи,
 А напуни срце миља,
 Па је речи песме куну,
 Док је срце благосиља.

Песма моја, љубав то је,
 У умилном стиху дана.
 Песма моја, срце моје,
 Реч за тебе испевана.

Песма моја, бол љубави,
 Чемернога срца рана.
 Песма моја, зор младости,
 Трагом бола записана.

Песма моја, стихи врели,
 Жар љубавног надахнућа.
 Песма моја, цвете бели,
 Твог је срца топла кућа.

НЕКА МЕ С ПЕСМОМ ОБЕЗГЛАВЕ

Ако ли некад дођу по мене
Суморни џелати, опаке страве
Ја нећу престати да певам.
Нека ме с песмом обезглаве.

Клинове бола, колан и гајтан
Примићу с песмом, ко венце славе.
Пристајем данас, свечано, ево
Нека ме с песмом обезглаве.

Глави и трупу пути су други,
Ал душа хоће на путе праве.
Последњу жељу ми испуните.
Нека ме с песмом обезглаве.

ПЕСНИК

*Мом великом пријатељу и колеги
Матији Вранешу*

Тако ти је кад си песник,
Кад у строфе вежеш нити.
Служиш речи која беше,
И која ће увек бити.

Све подредиш слова знању,
Да ти права реч засија.
Оном који с тобом ходи,
Бићеш вечна мистерија.

Једино си близак Богу,
И од Њега слово примаш.
Као небо звезда сјајних,
Тол'ко речи у се имаш.

Цео живот поезијом,
Господњи ћеш бити весник.
Слуга речи која беше,
Тако ти је кад си песник.

ЖИВОТНИ ПРОРАЧУНИ

пријатељима са Економског факултета

Стално калкулишеш нешто
Број броју,
Слово слову,
Новац новцу,
А живот одмиче.

Тешко је стање ситнице
За којом трагаш
Невиног осмеха.
Исувише си поштен ти
Да схватиш
Шта је све позитивно
У дефициту кога се плашиш.

Рачунајући приход
Потражи се
На позитивној нули,
И ако нађеш образ,
Запамти да је то твој
Биланс успеха
Који неуморно збрајаш.

Свет је већ дубоко у кризи
И нису криви сви ти
Прорачуни,
Ревизори,
Рачуновође,
Крив је недостатак сна

И жеља
Да монетарне јединице
Остану само бројеви и папири.

Економија је, у ствари,
Само алгоритам,
Само море кроз које пливаш
Да би на пучини познао
Оно што ти је још код обале било јасно
Да једино је улагање у срећу
Исплативо.

БОЕМИ СУ ИЗУМРЛИ

Нема више врелог стиха
Који хладну чашу грли
Све је празна илузија
Боеми су изумрли.

Сто кафански плато поста
Ком бездушни само хрли
Нестао је жар песама
Боеми су изумрли.

Нема нико да прекине
Крик музике која пара
Са речима душе своје
Песмом која силу ствара.

Нема више сузе праве
Што из чистог срца лије
Кафана је, сад, дом псовке
Некад беше поезије.

Нема више врелог стиха
Који хладну чашу грли
Све је празна илузија
Боеми су изумрли.

ЈОШ ЈЕДАН АПЛАУЗ ЗА ЛУЗЕРЕ

Залупајте полако длановима
И уз благи наклон
Поздравите, још једном
Све наше грандиозне
Роле неуспеха.

Живот је исувише сив
Да би га писали они
Са подигнутим пехарима,
А опет
Исувише грандиозан
За валове текућих пораза.
Ипак,
Част је бар у нечему
Бити најбољи.

Можда то није пораз?
Можда је то, само,
Неки мањак амбиције,
Ил' недостатак егоизма.
У сваком случају
Заслужује почасти
Јер
Пречесто се дешава.

Зато, не штедите дланове
За оне што са осмесима губе.
Молим вас,
Још један аплауз за лузере.

МИСЛИ!

Труло време открива низину
Будност се распамећује сном,
Глава је загњурена у времену
Из кога никад неће изаћи
Ниједна капљица сузе.
Сви болују од суште похлепе...
Ти, мисли!

Игре истока врве на западу
Стварност бомби ковитла се око последњег
круга
Ђутање понире у све мозгове
Радијација у виду бајтова гади.
О није срце меморија...
Мисли!

На раскораку путева нема суза
Побрисао их је ветар неких старих ратова
Спремни су да ти узму све
И тебе напослетку
Ако им дозволиш
Да ти приђу и ставе ти главу
На раме, уплакано...
Не дај се да те успавају
Мисли!
Где је слобода ума величанственог
Погледај
На небу се играју анђели
У нискости пребива слабост.
Немој да падаш ниже од писте

Нити да летиш више од себе
А ти си небо само...
Мисли!

Не слушај кад ти кажу
Да су хоризонти победа заборављени
У речима генерала
Који су писали славу
Слугу им немој на коленима дочекати.
Кичму
Исправи кичму и њоме протегни границу
До краја
И до бесмисла ако треба
Да ширина љубави твоје
Буде доказ твоје слободе.
Не дозволи да ти заробе веру...
Мисли!

МОДЕРНИЗАМ

Модерност се твори по мислећој бити,
Како који каже кад дође од Млетка,
Све то заостало треба поробити,
Убити још једном већ покојног претка.

Шта су знали силни из брда горштаци
С гуслама, ил` с трубом, како који знаде,
Суморни су њихови вековни кораци,
Знали су да воле, маштају и раде.

Та, ко би се данас у столећу овом
Дрзн'о да из својих кругова свемира
Саслуша бар песму о времену новом
Уз струну што горштак тако топло свира.

Замућена кретња време је престигла,
Модерност је данас суштина несклада,
Ко би сад у доби кад се маса дигла
Научио неког да бар речју влада.

Не, није суштина темељ заорава,
Ни бујице нове, ни новац, ни време,
Суштина је битност што постањем спава,
Што су на лепоту утробице неме.

Утопија масе не види горштаке,
Нит искрене очи што из песме вире,
Излишно је данас крај слободе сваке
Уживати срећно уз тонове лире.

А манир по који што случајно сврати
Са пута по своме вечно сјајном кругу
Обавезно неком помодарцу дати
Да изврне суштност свету на поругу.

Тако време рађа одвећ бивше створе,
Што не знају живот, а мисле да живе,
Из дроби им очи за лепотом горе
И ум заробљени из мрачности сиве.

Ковитла их време, па на хумке баци
Времена што жаром и лепотом пламти,
На рубу се стиха назиру кораци
Жеље да се живот ка искону врати.

НЕМА СРЕЋЕ ЗА ПЕСНИКА

У глави ми целе ноћи
Титра твоја лепа слика,
Узалуд те душа жели
Нема среће за песника.

Пред очима сјај лепоте,
Али нигде твога лика,
Све је само илузија
Нема среће за песника.

Остављене усне неме,
А пролама срце вика,
Узалуд су чак и песме
Нема среће за песника.

НОСТАЛГИЈА

позоришту

Неодстаје ми Шапат
Онај благи
У магновењу светла
На позорници живота
Који из полутаме просценијума
Шапуће своју реплику
И сања
Да живи и умире
На сцени.

Покрет тајанствени
Кулисом откривен
Што твори тајну
Много дубљу од потеза и маха
Што емоцију казује
И када ћуте речи.

Осмех што открива
Прикривену сузу
Уздахом туге заплетену
У тајну
Коју из ко зна ког века
Просипа неки пијани сценариста
Сањајући своју драгу.

Плач од сна снажнији
Да прожме тело
И роди лик
Толико нестваран и тајанствен

А опет мој
Од моје патње ткан
У туђим речима.

Отелотворити реч
И одиграти ролу туге
У блиставом сјају среће
Заплакати уз виолину
Па спустити колена
На даске које значе живот
И грудима досегнути висину
Знану само вековима
„Бити или не бити“

Недостаје ми
Све то што из нестварног буди
Сан
Стварајући у бунилу
Ерупцију емоција
Којим на сцени твориш лик
Посве различит
А опет твој
Откривајући
Само делове себе
У сузи која пада са позорнице.

КАФАНСКА НОЋ

Кад ми туга срце рани
Ноћ проводим у кафани
Са песмама и са вином
Бол болујем над истином.

Стиховима видам ране
Док дан бели не осване
Жеђ усана вино лечи
У њему се сјаје речи.

Реч песама и реч бола,
Концерт чаша испод стола
И нит танка од живота
Коју веже једна нота.

Тако ноћи тугу појем
Многи мисле да сам боем
А ја само шапћем вину
Речи песме за истину.

ОПЕТ ТА ТВОЈА ЈЕСЕН

Виту Николићу

И ове јесени лишће просуло боју
И она иста киша тутњи по Никшићу
Да ми је попити чашицу са тобом коју
Да те, бар, упита песма
Где си сад Николићу.

Опет је дошла јесен
И опет стара туга
Тромо се вуче време
Речи се исте кроје
И опет нигде драге,
Нити за чашицу друга
Прође толико лета
А опет све је твоје.

И нема метка нит зноја
За чело невесело
Да је бар новог почетка
Ко ове кише по Никшићу,
Није решење метак у ово сулудо чело
Довољна само је чаша
И стихи
Николићу.

ФИКЦИЈА

Знаш ли ти шта је фикција?
Кад сновима дајеш лице стварности
Кад немир ословљаваш љубављу

Нисмо искорачили
Из оног нехата у коме смо се
Немарно, признајем,
Пољубили
И коме смо обећали
Нешто што нам је и тада
Као и данас одузимало разум.

Знаш,
Постоје светови
У које никада нећемо стићи.
И то није особина ума
То је закон срца.

Није љубав ствар само нас
Нити смо само ми заклети јој,
Она врви милионима,
А ми
Ми смо само лист са те гране
Фикцију моје љубави.

ДАЛЕКО

Оно мало бивше среће
Негде чами у ритама.

Ни чаша ме више неће
А ноћ слама.

Само лукав ваздух шеће
По ранама.

На уснама поезија
Гаси трептај мукле наде.

Далеко си.
Далеко си.
Успавани, бели граде.

О АУТОРУ

Милан Бајчета је рођен у Пљевљима 1994. године. Основну и средњу школу завршио је у Пљевљима. Студент је Електротехничког факултета у Подгорици. Глумом се бави од своје петнаесте године у Драмском експерименталном студију „Пљевља“. Наступао је на разним фестивалима, а на Фестивалу дечијих позоришта у Прибоју освојио је прву награду за најбољу мушку улогу. Члан је драмске секције Културно умјетничког друштва „Пљевља“. Пише поезију и прозу. За литерарни рад на тему „Непролазна свјетлост Светог Саве“, добио је награду коју додјељује Српски културни центар „Патријарх Варнава“. Двоструки је добитник књижевне награде „Свитање“, коју Народна библиотека „Стеван Самарџић“ додјељује за најбољи прозни рад младих стваралаца. На конкурс за Награду „Душан Грбовић“, који је Библиотека по први пут расписа 2016. године, освојио је прву награду за пјесму „Рекли су ми да си као Троја“. Ово је његова прва збирка пјесама.

САДРЖАЈ

ДА СЈЕМЕ СТАРО ПОСИЈЕМО.....	7
ЉУБАВНЕ.....	13
Рекли су ми да си као Троја.....	15
Боемска.....	17
Богојављенска молитва.....	18
Серенада.....	19
Ако постанем камен.....	20
Неиспевана чаробност.....	21
Зашто ћутим.....	22
Тајне срца.....	23
Припадање.....	24
Боемска песма.....	25
Вече с поезијом.....	27
Жени.....	28
Сан.....	29
Љубавни шах.....	30
Љубав једног математичара.....	33
Наташа.....	35
Песма као смирење.....	38
Љубав на дар.....	39
ДУХОВНЕ.....	41
Ријеч.....	43
Песма Исповести.....	44
Покајање.....	45
Свети Василије Острошки.....	47
Пред Христовом Иконом.....	46
Браћо, Христос се роди.....	48
Жар пламени.....	49
Годподе, Творче.....	50

РОДОЉУБИВЕ.....	51
Рађање ћуприје.....	53
Слово о страдању.....	54
Вожду.....	56
Мач истине.....	57
Писмо са Кошара.....	58
Милунки Савић.....	59
Тајна последње сузе.....	61
Корени у стиховима.....	63
Уједињење.....	64
Оном који сме и може.....	66
ЗАВИЧАЈНЕ.....	69
Пљева Немањина.....	70
Чезња за завичајем.....	72
Град сећања.....	73
Завичају.....	75
ОСТАЛЕ.....	77
Деца глуме.....	79
Човек.....	80
Песмосмирење.....	81
Нека ме с песмом обезглаве.....	82
Песник.....	83
Животни прорачуни.....	84
Боџи су изумрли.....	86
Још један аплауз за лузере.....	87
Мисли!.....	88
Модернизам.....	90
Нема среће за песника.....	92
Носталгија.....	93
Кафанска ноћ.....	95
Опет та твоја јесен.....	96
Фикција.....	97
Далеко.....	98
О АУТОРУ.....	101

CIP - Каталогизација у публикацији
Национална библиотека Црне Горе,
Цетиње

ISBN 978-9940-9729-6-7
COBISS.CG-ID 35898384

ISBN 978-9940-9729-6-7

9 789940 972967